

SŁOWO BOŻE NA SZÓSTY TYDZIEŃ SEMINARIUM

– KOŚCIÓŁ KONTYNUUJE JEZUSOWE DOŚWIADCZENIE DUCHA

1 dzień – Pierwszy List Świętego Piotra 2, 9-10

Kościół jako wspólnota tych, którzy uwierzyli Jezusowi i za Nim poszli narodził się z Jego przebitego boku. Podczas męki na krzyżu wypłynęły z niego krew i woda. Chodzi o skarby życia i miłości. Krew wyraża dar życia odzyskanego dzięki śmierci Chrystusa. Towarzysząca jej oczyszczająca i ożywiająca woda jest znakiem Ducha Świętego. Śmierć Jezusa jest źródłem wody, która obmywa nas z grzechów. Ukrzyżowany Jezus jest Tym, od którego płyną strumienie wody żywej. Dzięki nim stajemy się Ludem Nowego Przymierza, Kościołem, Ciałem Chrystusa w historii.

2 dzień – Ewangelia Świętego Łukasza 22, 19-30

W Wielki Czwartek, Jezus ustanowił Sakrament Eucharystii, który jest źródłem Kościoła. Stawia nas jako wspólnotę w bezpośredniej bliskości Pana. Przenosi nas pod Jego krzyż i przed pusty grób. W niej aktualizuje się nasze zbawienie. Podczas jej trwania każdy z nas słyszy słowa, które Dobry Łotr usłyszał z krzyża: „Dzisiaj będziesz ze Mną w raju”. Jesteśmy prowadzeni przez Jezusa do ogrodu przyjaźni z Bogiem. Eucharystia również jednoczy nas ze sobą w najściślejszy sposób, tak, że stajemy się jedną duszą i jednym ciałem w Chrystusie. Czy jesteśmy świadomi społecznych skutków Eucharystii? Są one widoczne w geście umywania stóp przez Jezusa podczas Uczty Paschalnej.

3 dzień – Ewangelia Świętego Mateusza 27, 45-54

W czasie męki na krzyżu Pan Jezus przeżywał doświadczenie milczenia Boga; czuł się opuszczony przez Niego, jakby „ekskomunikowany”, zaakceptował bycie grzechem przed Ojcem. To była istota Jego męki: czuł się winnym; uderzonym przez Boga cierpieniem z miłości. Doświadczenie Kalwarii zakończyło się zwycięstwem w ufnym powierzeniu się Ojcu. Czytamy w Ewangelii, że burza otworzyła groby, wstrząsnęła ziemią i skruszyła skały – to samo powinno wydarzyć się w naszych sercach, skała powinna pęknąć; powinien zostać otwarty grób naszego życia.

4 dzień – Ewangelia Świętego Jana 19, 38-42

Pogrzebanie ciała Jezusa jest tajemnicą wiary, która potwierdza fakt i rzeczywistość śmierci Boga. Pan Jezus umarł naprawdę i został pogrzebany, co oznacza, że jego ciało, a więc cała historia przez Niego przeżyta została oddana królestwu zmarłych tak jak każdego innego człowieka. Szczególną rolę w pogrzebie Jezusa odegrali: Józef z Arymatei i Nikodem. Ci dwaj dotychczas lękliwi ludzie w obliczu śmierci Mistrza doświadczyli ogromnej wolności wewnętrznej i odwagi. W naszym chrześcijańskim Credo wyznajemy, że Chrystus po swojej śmierci zstąpił do piekieł, czyli do otchłani, aby wszystkim ludziom przywrócić nadzieję na życie wieczne w jedności z Bogiem.

5 dzień – Ewangelia Świętego Mateusza 28, 1-8

Chwalebne zmartwychwstanie było aktem nieskończonej czułości, z jaką Ojciec zbudził za pośrednictwem Ducha Świętego swojego Syna i uczynił Go Panem. To było dzieło całej Trójcy Świętej. Wydarzenie to stanowiło odpowiedź Ojca na posłuszeństwo Jezusa aż do śmierci, było „krzykiem”, którym przerywał On swoje milczenie. Pierwsze chwile zmartwychwstania dokonały się między Jezusem i Ojcem, w Duchu Świętym, w całkowitej poufałości. Ojciec zbliżył się do Jezusa w podobny sposób, jak my zbliżamy się do dziecka, które śpi w kołysce, aby je obudzić. Wszystko to, co dzieje się w Kościele: sakramenty, słowa, instytucje biorą swoją moc ze zmartwychwstania Chrystusa.

6 dzień – Ewangelia Świętego Marka 16, 1-8

Opisy spotkań ze Zmartwychwstałym zwracają uwagę, że kobiety, a wśród nich: Maria z Magdali, Maria, matka Jakuba Mniejszego i Józefa oraz Salome wracają po szabacie do grobu, aby zobaczyć miejsce, gdzie zostało złożone ciało Jezusa. Grób jest przedmiotem poszukiwań. Dopóki szukają Go tu, aby wyrazić szacunek związany z pogrzebem, znajdują pustkę. Obecność młodzieńca w białej szacie wskazuje na anioła, którego wsparcie jest potrzebne, aby przyjąć prawdę o zmartwychwstaniu i dać się jej porwać. Pojawia się wezwanie: „idźcie do Galilei”, czyli do miejsca, gdzie wszystko się zaczęło, do miejsca spotkania kultur i narodów, ponieważ Dobra Nowina o zmartwychwstaniu jest dla wszystkich, tak, jak Kościół jest również domem otwartym dla każdego.

7 dzień – Ewangelia św. Łukasza 24, 13-34

Wędrówka dwóch uczniów do Emaus była próbą szukania pocieszenia we wspomnieniach chwalebного zwycięstwa Izraela nad zewnętrznymi wrogami w niedalekiej historii. Ich uśpiony stan świadomości został stopniowo rozjaśniony przez tajemniczego wędrowca. Pan Jezus ukazał uczniom głębszą perspektywę tego, co go spotkało i co oni przeżywają. Towarzyszy On również nieustannie każdemu z nas. Ważne byśmy zaczęli mu opowiadać o tym, co nas boli. Zaprasza uczniów, aby wychylili się poza siebie. Nie powinni czuć się zaskoczeni tym, co się stało. Po pewnym czasie Jego słowa zaczynają trafiać do serc. Proszą zatem, aby z nimi pozostał. Dzisiaj, kiedy celebруем Eucharystię jesteśmy w naszym Emaus i spotykamy Jezusa Zmartwychwstałego.